

„Voi sunteți lumina lumii”

Liesa era unica fiică a unui ofițer superior. La șaisprezece ani i s-a prescris de către medic o ședere mai lungă la țară. O nașă, care locuia foarte departe de marele oraș, într-o casă țărănească, unde lucrurile se petreceau familiar și simplu, s-a oferit s-o primească pe tânăra fată. Liesa a rămas întregul semestru de vară la bătrâna doamnă. Tata o dusese și mama a luat-o de acolo. Ambii părinți se simțiseră ciudat la această femeie cu ochii limpezi, blânzi, cu viața și influența ei liniștită. „Este numai pace acolo!”, a fost părerea comună.

Tânăra fată nu s-a întors numai cu o creștere în greutate de zece pfunzi și cu obraji roșii; ea devenise în orice privință un alt om. Oare ce se petrecuse cu ea în casa liniștită, la mătușa bătrână, singuratică? Pentru a o spune într-un cuvânt, învățase să-L cunoască pe Domnul Isus în condescendența Sa și în îndurarea Sa divină. Ea apucase simplu mâna întinsă spre ea a Mântuitorului păcătoșilor și a găsit pace prin credința în lucrarea Sa de mântuire săvârșită. Nu-i de mirare că a venit acasă ca altă persoană!

Într-o seară, curând după convertirea sa, șezuse pe o băncuță de la picioarele iubitei mătuși. Rezemându-și capul de genunchii mătușii, a plâns încep, ca pentru sine.

„Dragă mătușă”, a spus ea când aceasta a întrebat prietenos de ce plânge, „sunt așa de recunoscătoare și de fericită că Domnul Isus m-a primit! Dar dragii mei de acasă! Ei încă nu-L cunosc. O, cât de diferită ar fi viața acasă, dacă tata și mama L-ar iubi și ei! Arată-mi, dragă mătușă, cum trebuie să fac, ca mama să aibă parte de același har! Și frații mei! Amândoi micuții sigur îmi vor permite să citesc și să mă rog cu ei. Dar, mătușă, frații mai mari! Ei vorbesc mereu despre povești și întâmplări neadevărate, când este vorba despre Dumnezeu și despre Biblie.

Ea a hohotit tare. Mătușa a netezit dezmiardând părul tinerei fete.

„Copil drag, vom stăruî în rugăciune. Dumnezeu poate să ajute. Numai El poate să facă marea minune. Dacă avem încredere în El, încă va trebui să ne minunăm de slava Sa!”

Liesa n-a fost inactivă în timpul pe care l-a petrecut în casa mătușii. Aceasta era o bună învățătoare în lucrurile vieții zilnice și deoarece Liesa îmbina felul practic al tatălui cu simțul estetic al mamei, ea a învățat așa de temeinic, încât, când a venit acasă, a putut foarte bine să preia conducerea casei distinsului ei tată. Ce-i drept, mama nu era întotdeauna de acord cu propunerile copilei ei și din când în când curgeau lacrimi, când Liesa vedea cum unele lucruri ar fi putut să fie aranjate mai practic și mai bine. Dar cu cât a trecut mai mult timp, cu atât mai mult a putut să-i slujească pe ai săi, iar bătrâna bucătăreasă loială, Berta, îi era o bună aliată.

Liesa a cultivat o relație profundă cu Domnul. Ea era dragăstoasă și devotată față de ai ei și vorbea mai mult prin umblarea ei, decât prin cuvinte. Supraveghea neobosită temeile celor doi frați, de doisprezece și de treisprezece ani. Repara supusă ce îi aduceau frații mai mari, socotea și chibzuia harnică împreună cu Berta, cum se putea aranja totul mai bine și mai ieftin. Pe lângă aceasta, încă mai avea mereu ceva timp în plus pentru sine, în care se putea preocupa cu citirea scumpei ei Biblii. Acestea erau ore fericite! Și totuși, cu cât pătrundea mai adânc în tainele minunate ale Cuvântului lui Dumnezeu, cu atât mai dureros o atingeau contrastele din cel mai îngust cerc al familiei. Cât de îngrozitor putea tata să tune și să fulgere! Cât de nelimitat de violenți erau deseori cei doi frați mai mari, când ceva nu mergea după voia lor! Iar mama, mereu liniștită, rezervată, retrasă în sine, respingând chiar și propunerile prietenoase ale soțului ei, fericită numai la pian, și în rest, de multe ori aproape insuportabil de obosită de toată viața și circulația.

Numai cei doi frați mai mici îi făceau bucurie. Când ceilalți mergeau la evenimente festive, cei trei mai tineri rămâneau de-a dreptul agreabil împreună. Liesa avea întotdeauna o surpriză

pentru cei doi. Când treburile erau gata, ținea cu ei o scurtă slujbă religioasă de seară. Întâi citea câteva versete, le explica apoi copilărește și simplu și după aceea se ruga cu ei. Uneori se alăturau și: bunul flăcău, Rudolf, câteodată și băiatul de la cai și amuzantul Friedrich; și „aici, la draga domnișoară milostivă era mai bine decât la biserică”, cum spuneau ei. Ea nu putea să spună mult despre păcat și judecată, tânăra urmașă a lui Isus, dar să descrie dragostea lui Isus, aceasta putea.

Odată a venit și bătrâna spălătoareasă. „Ea s-a grăbit atâta. Iar acum este gata, voia să aibă și ea biserică la stimata domnișoară!” Atunci, Liesa ședea acolo, în cămăruța ei și șase suflete doritoare erau în jurul ei. A citit Psalmul 23 și a descris dragostea Păstorului Isus. Apoi a citit pasajul unde Isus caută oaia pierdută și o duce apoi acasă pe umeri; și atunci toți s-au simțit așa de impresionați, încât, fără să spună ceva, au căzut în genunchi, ei, - oi pierdute, care Îl chemau pe Păstor.

Tocmai când se ridicau iarăși, ușa s-a deschis și stăpânul casei stătea acolo înalt și încrunțat.

„Ce năzbâții faceți aici? Interzic așa ceva!” s-a răstit el la ei.

Cei șase au dispărut repede. Dar Liesa stătea fără teamă acolo și-l privea serios pe tata.

„Tată, ce facem noi nu sunt năzbâții. Noi căutăm împreună calea spre adevărata fericire. Vezi tu, eu am găsit-o la mătușa, iar acum nu pot altfel, decât să le arăt și altora calea. Dragă tată, permite să ne întâlnim câteodată astfel.”

„Nu”, a spus tatăl aspru, „nu permit așa ceva. Acesta este fanatism. Auzi tu? Așa ceva să nu se mai întâmple!”

Ea a plecat tristă capul.

„Trebuie să te ascult”, a spus ea, „dar, te rog, tată, cât pot de mult, permite-mi totuși din când în când!”

„Nu!”, a spus el și mai violent, „Dacă interzic ceva, atunci este interzis. Nici cu frații tăi să nu faci așa ceva. Ei merg din două în două săptămâni la biserică și au oră de religie la gimnaziu. Aceasta ajunge.”

Ea a plecat și mai tristă capul și el a părăsit-o. A fost o seară încordată pentru Liesa. Ea se lupta pentru sufletele celor dragi și numai gândul că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință îi oferea mângâiere.

Când Liesa împlinise optsprezece ani, i s-a spus: „Acum, copilă, trebuie să-ți faci intrarea în lume. Este timpul să fii introdusă în societate. Vei cunoaște multe lucruri frumoase.”

Liesa s-a speriat. Ce să facă ea în lumea care Îl respinsese pe Domnul și Mântuitorul ei?

„Dragi părinți”, a răspuns ea rugătoare, „eu nu am nicio dorință pentru lume. Nu mă atrag sălile de bal și festivitățile. Lăsați-mă aici, cu frații, și dacă vreți să-mi faceți o bucurie, atunci lăsați-mă să merg încă o dată la țară, la mătușa.”

„Nu”; a spus tata scurt, „din aceasta nu se alege nimic. Vrem să te conducem acolo unde te trimit relațiile și rangul, unde ți-e locul.”

„Și”, a adăugat mama, de data aceasta cu totul de acord cu tata, „trebuie să fii și prietenoasă cu domnișorii tineri care trec pe aici. Așa se cuvine. Ești un om foarte singuratic.”

„Da, copilă, așa este”, a adăugat tata. „Trebuie să te schimbi. Nu-ți da altă osteneală. În 6 ianuarie este bal la comandant. Atunci vei fi prezentată pentru prima dată ca fiica noastră adultă. De Crăciun primești rochia nouă de tul. Mama va avea grijă să fie gata.”

„Ah, dragi părinți”, a îndrăznit Liesa încă o dată să obiecteze, „fericirea și satisfacția nu se găsesc în lume. Sunt așa de bucuroasă și de mulțumită cu voi și cu frații. Nu mă obligați să merg undeva, unde mă tem pentru sufletul meu nemuritor.”

„Prostii!” a răspuns tata aspru. „Nici tu n-ai alt suflet decât ceilalți. Vrei întotdeauna să ai ceva deosebit!” Și s-a sculat nervos și a trântit supărat ușa în urma sa.

Așa că acum trebuia să se pregătească și să se gătească de festivitate. Nimic nu ajuta. Și când a venit ziua, Liesa era într-adevăr fermecător de privit, ca o zână mică, albă, acoperită cu flori de mai.

Dar când trăsura trăsesese în față, fata nu era de găsit. Părinții au mers, căutând, până în camera ei. Aici au găsit fiica, în genunchi, în fața patului ei. Ea se ruga auzibil:

„Dragă Mântuitorule, Tu poți să mă păzești și la festivitate. Fă să nu gândesc sau să vorbesc ceea ce Te-ar întrista! Fă să nu-mi placă în lumea pestriță!”

„Liesa, a venit trăsura!”, a spus tata cu glas tare.

„O!”, a strigat mama plină de reproș, observând încrețiturile de la genunchi, făcute în frumoasa rochie. I s-a pus mantaua și au ieșit în noua perioadă a vieții.

Părinții satisfăcuți au auzit un „Ah!” de admirație atunci când au pășit cu Liesa în sala festivă. Era cea mai frumoasă dintre fetele frumoase, fermecătoare. Era așa de plină de grație involuntară, așa, fără nicio vanitate, „ceva exotic”, cum a spus un înalt ofițer despre ea.

Când adjutantul tatălui ei a întrebat-o în timpul petrecerii, glumind:

„Ei, domnișoară Liesa, vă place totuși puțin?”, ea a răspuns copilărește:

„Nu, deloc. Mă gândesc mereu ce vor fi făcând oare băieții acasă.”

S-a făcut tare cald în sală. S-au deschis ferestrele. Afară erau minus zece grade. Liesa stătea în apropiere și tremura de frig. Într-adevăr, s-a dus curând într-o încăpere alăturată, dar – era deja prea târziu. Plămânul sensibil al tinerei fete, care avea probabil o predispoziție la boli incurabile, era atacat. Liesa s-a întors bolnavă în casa părintească. A fost chemat medicul de familie și în afară de el încă un profesor renumit. Consultul comun a arătat: „Ambii plămâni s-au îmbolnăvit. Un caz foarte grav!”

Mama s-a prăbușit complet.

„Cea mai bună, cea mai iubită, steaua norocoasă din casa noastră pustie!”, așa hohotea ea, în genunchi în fața patului ei. Tata, aproape încremenit de durere, se grăbea de la doctor la doctor. Unul, unul trebuia totuși să cunoască o salvare! Dar niciunul nu știa nimic. Și când s-a vorbit despre călătoria în Sud, ceea ce tata, în ciuda mijloacelor neîndestulătoare, ar fi făcut totuși posibil pentru copilul său bolnav, pentru odorul său, atunci medicii au spus miloși:

„Călătoria nu este decât un chin pentru ea, căci tuberculoza galopantă nu se lasă oprită.”

Dorința tinerei fete era s-o aibă pe mătușă cu ea. Aceasta a venit imediat la chemare și a rămas până când a fost rechemată din nou la propria familie, de un caz de boală. Când a pășit în cameră, Liesa zăcea acolo cu obraji înroșiți de febră și privirea luminoasă, strălucind, în mâini cu Biblia ei mult iubită și mult citită și cu buzele deschise pentru laudă și mulțumire.

„O, dragă mătușă”, a spus ea emoționată, „totuși, cât de minunat a făcut Domnul totul! El a văzut că sunt prea slabă pentru seriozitatea care este necesară pentru viața în circumstanțele în care sunt. Acum mă ia acasă. Curând, mătușă, curând Își va duce mielul obosit acasă, pe umerii Săi. O, mă bucur atât pentru patrie. Vezi tu, eu n-am avut o patrie adevărată decât în vremea cât am fost la tine, în frumosul semestru. Îi iubesc așa de mult pe ai mei, dar la ei, totuși, n-am fost

acasă, pentru că n-am putut să vorbesc și să mărturisesc despre Acela pe care sufletul meu Îl iubește mai presus de orice. Când mi-au fost interzise micile ore de închinare, atunci m-am simțit și mai străină acasă; dar trebuia să-l ascult pe tata și acum, mătușă, trebuie Mântuitorul să facă astfel, încât moartea mea să fie pentru ei un îndemn la viață. O, mătușă, ce frumos, ce bine face El totul! Și nici nu mă tem de valea morții. Eu sunt încă un miel atât de tânăr și pe miei El îi duce în sânul Său. El nu mă va lăsa baltă. El mă ține tare. Totul este atât de minunat, calea cea mai ușoară pentru mine.”

Mama Liesei era total necăjită, adesea obosită de moarte și nenorocită. Orice serviciu pentru copila ei îl făcea personal; numai noaptea avea voie credincioasa Berta s-o schimbe câteva ore. Dar copila avea nevoie de așa de puțin! Zăcea acolo, radiind ca o biruitoare – în siguranță, cum era, în brațul lui Isus. Medicii stăteau uimiți lângă acest pat miraculos de suferință. „Fericit extaz!”, a spus unul dintre ei. „Au totuși un avantaj față de noi, dragii evlavioși!”

Tata albise în perioada aceasta. Aproape că nu se mai auzea niciun cuvânt brutal, aspru, de la el. Arăta într-adevăr foarte posomorât, dar aceasta o făcea suferința adâncă. Și frații deveniseră tăcuți. Erau bucuroși dacă aveau voie să stea o jumătate de oră cu Liesa. Dar cea mai adâncă impresie în aceste săptămâni grele o simțea totuși sărmana mamă, cu inima ei frântă de durere. În ultima seară, înainte să plece mătușă, a stat singură cu ea în camera ei și a lăsat ca ea să-i arate calea pe care se găsește fericirea și pacea. Sigur, ea văzuse suficient la fiica ei și auzise și câte un cuvânt de la ea. Dar creștina matură trebuia totuși să poată să ajute mai bine. Dar nici mătușă n-a putut să-i dea alt sfat, decât să se ducă la Isus cu tot necazul și cu toată nenorocirea ei. Aceasta a și făcut-o ea apoi și era impresionant să auzi cum stăruia femeia palidă:

„Mântuitorule, Ți place de mine? – Doar nu sunt vrednică. Viața mea constă numai din greșeli, de la început și până acum. Am făcut totul rău, totul greșit! Ah, Doamne, nu sunt vrednică să Te apleci la mine. Dar îndură-Te de mine!”

Era pe vremea zăpezii de martie, când se apropiau vizibil ultimele zile ale bolnavei. Toți cei dragi erau adunați în jurul patului ei. Soarele de seară arunca o rază aurie pe patul de suferință. Atunci, ea a luat în mâinile ei devenite aproape transparent de delicate, Biblia mică, așa de mult citită.

„Dragă tată, vreau să vă dau această carte. Luați-o, citiți-o și iubiți-o! Ea vă arată calea spre inima de Tată a lui Dumnezeu, și atunci veți fi mulțumiți și fericiți. Vă rog, citiți-o!”

Un „Da!” înăbușit a ieșit de pe buzele tatălui și ale fraților. După aceea, ea a spus cu vorbe incoerente, căci respirația i-a devenit grea.

„Dragi părinți, credeți-mă, Mântuitorul a știut de ce are nevoie mielul Său slab, așa că m-a eliberat atât de devreme, înainte să cunosc lumea și viața. Ce am cunoscut din ele, aceea a făcut sufletul meu să sufere. Este atâta aparență și atâta neadevăr în ele, iar mie nu-mi era decât dor de acasă în timpul dansului și al jocului. Credeți-mă, Dumnezeu face toate lucrurile drept și bine și face totul la timpul potrivit. Lăudat să fie Numele Său!”

Puțin mai târziu, Liesa s-a culcat obosită pe o parte, a închis ochii și a moțait până la dangătul clopotului de seară. Atunci și-a dat sufletul, complet fără luptă, ca un copil foarte obosit. Bunul Păstor Și-a dus pe brațe oița acasă.

Durerea alor ei era adâncă. Au curs lacrimi fierbinți. Numai mama, care aflase deja câte ceva despre îndurarea divină, era liniștită și cu stăpânire de sine. În seara următoare iar stăteau toți în jurul sicriului frumos, alb, în care fusese culcată cea adormită, și plângeau amarnic. Mama stătea la căpătâi. Ea era din nou cea mai liniștită. Apoi a înconjurat sicriul și s-a dus acolo unde stătea soțul ei, aplecat în cea mai adâncă durere.

„Dragul meu soț”, a spus ea cu glas tremurat, „eu n-am fost pentru tine o soție bună până acum, nici ca gospodină, nici în poziția noastră unul față de altul, nici în privința copiilor. De aceasta mi-am dat seama când am învățat să cunosc viața fiicei noastre plecate acasă; și eu mă întind ca să-L apuc pe acest Mântuitor, care a fost puterea și fericirea ei. Iartă-mă! Am neglijat atâtea! Dar Dumnezeu poate face ca eu să pot să duc o viață nouă printre voi, așa cum Îi place Lui.”

El a îmbrățișat-o și n-a găsit cuvinte, iar fiii s-au apropiat de mamă și i-au sărutat mâinile.

Puțin după aceea ședeau toți șase împreună în camera de zi și citeau din Biblia Lisei.

Tata și mama fuseseră transformați: o creație nouă. Fiii au crescut în credința în Domnul Isus. Rugăciunea surorii și a fiicei lor a fost ascultată.

Titlul original: „Ihr seid das Licht der Welt”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*